

fører troer at burde forbeholde, at Sagen om en Procentberegning, navnlig saaledes som den høitagede Justitsminister har berørt, maa komme under yderligere Forhandling i Udvalget inden tredie Behandling.

Jeg skal nu kun tillade mig kortelig at berøre et Par andre Puncter af det Affnit, som her foreligger til Forhandling, nemlig forsaavidt der under 3die Afstemningspunct er foreslaaet en Forandring i § 1, som nærmest synes at skulle være en Redactionsforandring, men som dog upaatvivleligt, naar man følger Ordene virkelige Betydning, indeholder en Realitetsforandring, der bliver uheldig; thi det vilde fremsætte en ny Maade at beregne et nyt Gjennemsnitsminimum for det samlede Hartkorn, som der ikke er tænkt paa i Lovudkastet, og som jeg ogsaa troer af de ærede Forslagsstillere selv egentlig ikke er paatænkt; men, dersom dette Forslag blev Lov, kunde man ikke Andet end i det i Paragraphen nævnte Tilfælde komme til, af de forskjellige Minima, som Justitsministeriet havde fastsat, igjen at beregne et Gjennemsnitsminimum for det samlede Hartkorn. Jeg troer heller ikke, at det er nødvendigt at gaae ind derpaa, da Ordene i § 1 nærmere forklares ved § 2 i Lovforslaget, saa at der neppe kan være grundet Tvivl om Meningen, saaledes som Uendringsforslaget synes at have forudsat. Forsaavidt det just ikke er berørt, at Canon ved Arvefæste ogsaa skulde beregnes med i Kjøbssummen, da er det maaffee en Mangel, som kunde afhjælpes i alt Fald ved tredie Behandling ved en Redactionsforandring, som kunde blive Gjenstand for Udvalgets Overveelse. — Jeg har nu egentlig kun eet Punct tilbage, nemlig forsaavidt der under 9de Afstemningspost er foreslaaet, at der af Commissioner, bestaaende af 3 for hvert Stift af Regjeringen hertil udnævnte sagkyndige Mænd, skulde afgives Erklæring om, hvilket Gjennemsnitsminimum der maatte anses passende, førend Justitsministeriet afgiver sin Resolution. Jeg kan godt begribe, at Justitsministeren vilde finde det meget behageligt, dersom Forslaget gik igjennem, og at det vilde lette det betydelige Arbejde, som ellers er forbundet med Afgjørelsen af disse Sager; men jeg kan paa den anden

Side ikke Andet end antage, at, dersom denne Bestemmelse gik igjennem, vilde den i en meget væsentlig Grad modvirke Lovudkastets egentlige Formaal; thi jeg har en stor Frygt for, at de Majoratsbestidere, som maaffee fornemmelig vilde benytte sig af den ved Lovudkastet anviste Wei, ikke vilde være tilbøielige til saaledes at lade Commissioner afgive Skøn over deres Eiendommes Værdi. Det kunde være, at de Mænd, som have faaet dette Hverv af Regjeringen, vare aldeles ubekjendte med det specielle Gods, hvorum der var Tale, og altsaa maatte anstille en meget i Detail gaaende Undersøgelse om Værdien, for at kunne afgive den her omhandlede Erklæring, og for at kunne anstille denne Undersøgelse maatte Bestynderen altsaa forelægge dem alle de Oplysninger, han var istand til at skaffe tilveie, blandt Andet om den Indtægt, Godset hidtil havde afgivet. Dette maatte de naturligtviis være berettigede til at forlange, og de Instruxer, de erholdt fra Regjeringen, maatte vel endog indeholde Forskrifter derom. En saadan Indblanding i private Mænds Forhold fra Trediemands Side, troer jeg, det vilde være meget uheldigt ved Lov at give Anledning til; thi, som sagt, jeg frygter meget for, at Lovens egentlige Hensigt derved vilde forleies.

Madvig: Da den ærede sidste Taler udtalte, saavidt jeg forstod ham, at han i Realiteten kunde være tilbøielig til at gaae ind paa at modificere det 5te Afstemningspunct, saaledes som jeg havde udtalt mig for, at der der nemlig skulde statures en vis Forbindelse mellem de Procenter, der skulde tilfalde den nuværende Majoratsbestyder, og Salget til Fæstene og Fæsternes Efterkommere, saa har jeg tildeels opnaaet det Væsentlige, og jeg skal ikke trætte Thinget længere med Spørgsmaalet om, hvorledes det rigtigt mathematisk forholder sig; men jeg skal blot sige, at jeg rigtignok troer, at, hvad jeg har paastaet om det Mathematisk, forholder sig ganske rigtigt. Naar den sidste ærede Landstingsmand sagde, at dette saldt bort derved, at kun de Fæstere, hvis Fæstetid næsten var udløben, eller paa hvis Gaarde der snart vilde falde ny Indfæstning, vilde tage Selveiendom, og ikke Andre, saa er der overseet, at her er Tale om en Lov, der